

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

ธรรมปราบโรคระบาด

วัดเป็นหัวใจของชาวบ้าน ที่ไหนไม่มีวัดเหี่ยวแห้งยุบยอบ.ไม่ดี เราเป็นชาวพุทธมีหลักใจคือ พุทธ ธัมโม สังโฆ ศาสนาเป็นหลักใจ นอกจากนั้นเอาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ไม่ได้ มีแต่สิ่งจะพังทั้งนั้นแหละ ทั่วโลกนี้พังหมด เรายังพังเขาก็พัง ทุกสิ่งทุกอย่างพังทั้งนั้น ที่ไม่พังก็คือจิตใจกับความดี มีหลักมีเกณฑ์มีเหตุมีผลอันนี้ไม่พัง เพราะฉะนั้นคำว่าหลักใจหรือเหตุผลนี้จึงขึ้นอยู่กับศาสนา เฉพาะอย่างยิ่งพุทธศาสนาเป็นศาสนาเอก ให้ถือเป็นหลักใจตายใจได้ ที่ไหนจึงต้องมีวัดมีวาประเทศไทยเรา

ไปสร้างบ้านที่ไหนไม่มีวัดมีวาเนียเหี่ยวแห้ง เหมือนบ้านไม่มีโครงเหล็กนั้นแหละ ไม่มีหลักฐานมั่นคงยืนยันทันแล้วบ้านนั้นพังง่าย ๆ บ้านใหญ่บ้านน้อยเมืองไหนอะไรก็ตาม ถ้าไม่มีวัดไม่มีหลักใจเหลวทั้งนั้นแหละ เรื่อยๆเอาบ้านใหญ่บ้านโตว่าเจริญนะ มันไม่ได้เจริญทางด้านจิตใจ มันเหลวแหลกทางด้านจิตใจ นั่นแหละ ที่ไหนมีความสงบร่มเย็นด้วยศีลด้วยธรรม ที่นั่นมันคง มีน้อยก็เป็นกำลังอันดี เพราะฉะนั้นเมืองไทยเราจึงต้องมีวัดวาอารามอยู่ทุกแห่งทุกหน

ยังมีพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นร่มโพธิ์ร่มไทยแก่ประชาชนญาติโยมด้วยแล้ว ก็ยังมีความร่มเย็นมาก เป็นที่ฝากเป็นฝากตายของประชาชนได้เป็นอย่างดี ถ้าที่ไหนปฏิบัติเหลวแหลกแหวกแนวแล้วใช้ไม่ได้ พระก็เลยเป็นผีไปอย่างนั้นใช้ไม่ได้ วัดวาอารามแทนที่จะเป็นโรงอบรมแห่งความสงบ กลายเป็นโรงมั่วสุมไปอย่างนั้นใช้ไม่ได้ เดียวนี้เมืองไทยเรามากเป็นอย่างนั้น ทั้งเขาทั้งเราพอ ๆ กัน วัดก็มีสักแต่ว่าวัดเท่านั้นแหละ ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยไม่ค่อยมี มีแต่ปฏิบัติตามกิเลส ให้กิเลสลากไป ๆ นั่นแหละ ทางบ้านก็ถูกลากไปแบบหนึ่ง ทางวัดก็ถูกลากไปแบบหนึ่ง กิเลสลากได้ทั้งนั้นมันไม่กลัว กลัวแต่ธรรม ใครไม่มีธรรมแล้วกิเลสลากได้ทั้งนั้น ฉะนั้นขอให้ทุกท่านมีธรรมในใจ

จะทำอะไรจะไปที่ไหน จับจ่ายใช้สอยทุกอย่างให้มีหลักมีเกณฑ์มีเหตุมีผลเป็นเครื่องประกันตัวเอง เพราะเรานี้เป็นหลัก สมบัติทุกอย่างอยู่กับเราทั้งหมด ถ้าใจไม่ดีเสียอย่างเดียวเท่านั้น นอกนั้นเหลวแหลกใช้ไม่ได้เลย หลักใจจึงเป็นของสำคัญ หลักใจก็คือหลักธรรม ออกมาจากหลักธรรมมาเป็นหลักใจ แล้วปฏิบัติตามนั้นความร่มเย็นเป็นสุขก็มี บ้านน้อยเมืองใหญ่ถ้าที่ไหนมีศีลมีธรรมที่นั่นสงบร่มเย็นดี

พูดอันนี้ก็ทำให้ระลึกถึงปีผีดาษ มันเอาจริง ๆ นะผีดาษนี้ เอาจนคนแตกบ้านได้จริง ๆ ไรศผีดาษ บ้านใหญ่ ๆ หลังคาเป็นร้อย ๆ นี้แตกบ้านเลย เข้าอยู่ในป่าใน.อู๊ย ทุกแห่งเข้าได้หมด คนหนีตายนี้ไปได้หมดนะ ไม่ว่าพุ่มไม้ไม่ว่าที่ไหนหาที่หลบที่ซ่อนยิ่งกว่าสัตว์นะ เวลาคน

กลัวตายนี้กลัวมากกว่าสัตว์ แรกบ้านแตกเมือง ตายวันละ ๑๔-๑๕-๑๖ ศพ บ้านเดี่ยวนะแล้ว จะเอาอะไรมาเหลือละ วันหนึ่งตายอย่างน้อย ๘ ศพ นอกจากนั้น ๑๔-๑๕ ศพ ๆ หลังไหลไป เราก็ดิ้นผ่านไปตรงนั้นนะ เขาบอกว่าทำไมจะไปที่นั่น นั่นป่าช้าผีตายนี้ป่าช้าคนเป็นจะเป็นอะไรไป

เราผ่านไปตรงนั้นแหละ โห เขาสยดสยองกันทั้งบ้านทั้งเมือง เราไปกับโยมสองคน ไปเราไม่พากลัวไม่ต้องกลัว ไปเลยความตายมันอยู่กับเราไม่ได้อยู่กับที่นั่นที่นี้แหละ อยู่กับเรา ถ้าเรายังมีลมหายใจไม่ตาย ไปเลยผ่านไปนี่ นี่ละมันได้มองเห็นชัดเจน เห็นจริง ๆ ประจักษ์ตา ก่อไฟไว้ให้กันนะ ผู้ตายเผ่ากองไฟก็มี ผู้ครางอื้อ ๆ อา ๆ อยู่ตามกองฟืนกองไฟ พวกนั้นแตกหนีเข้าป่าเข้ารกหมดเลย บ้านไม่มีคนเป็นบ้านร้าง แล้วก็แตกไปหาที่เราอยู่ เราปลุกกระท่อมไว้เล็ก ๆ ไปอยู่กับบ้านน้อย ๙ หลังคาเรือน นี่ก็แปลกอยู่ณะธรรมของพระพุทธเจ้านี้ เห็นประจักษ์ ไม่ใช่อวดธรรมไม่ใช่อวดตัวเอง เอาความจริงมาพูด นี่เราเห็นด้วยตา ไปก็ผ่านไปได้สบายไม่เป็นอะไรเลย คนก็รุมไปถาม เป็นยังไงท่านสบายดีอยู่หรือ จะเป็นอะไรไป

ตอนเช้าเขาไปหาเราที่ที่พัก เป็นยังไงท่านสบายดีอยู่หรือ คือไปผ่านแดนมรสุมแห่งความตายว่างั้นเถอะ โรคฝีดาษ ผ่านไปจริง ๆ นี่ เขากลับกันทั้งบ้านพากันแตกหนี เรายังผ่านเข้าไปได้สบาย ไปไม่เป็นไรลมหายใจมีอยู่ ก็บอกสองคนนั้นให้ไปก่อน เราเดินตามหลัง บอกขนาดนั้นนะ เพราะเขาเอาเราเป็นหัวใจนี่สองคนนั้น ไปอำเภอสว่างกลับมา..เดิน มันไม่มีรถแหละแต่ก่อน มากี่ผ่านเข้าไปในบ้านนั้นแหละ โอ๊ย อยู่สองฟากทางเต็มไปหมด ก่อไฟให้ คนตายเผ่ากองไฟก็มี คนครางอื้อ ๆ อา ๆ อยู่ข้างกองไฟกองฟืนอยู่ที่ไหนเต็มไปหมด นำทุเรศนะ เราก็ดูสนุกดู แต่เราจะว่าอวดอาจหาญหรือว่าอวดก็ไม่อวด แต่ไม่กลัวก็บอกไม่กลัว เดินดูสนุกดูจริง ๆ นี่นะถ้าว่าสนุกนะ

ดูสองฟากทางที่ไปนี้ โถ มองดูบ้านไม่มีคนเลยแตกหนีหมดแล้ว หลังคาเรือนเป็นร้อย ๆ นะแตกหนีหมด เข้าอยู่ตามป่าตามพุ่มไม้ตามที่ไหน ๆ กอไฟกอผาที่ไหนไปอยู่หมดนั้นแหละ แถวนั้นไม่มีที่อยู่มีแต่ทุ่ง มีแต่กอไฟป่าไฟ ไปพักอยู่นั้น มองไปที่ไหนเห็นแต่ควันไฟ เขาไปอยู่ที่ไหนเขาก็ก่อไฟขึ้นที่นั่น เราก้ไปวัด ตอนเช้าเขารุมไปถาม เป็นยังไงท่านผ่านมานั้น ท่านสบายดีอยู่หรือ เดียวนี้ท่านเป็นอะไรไหม จะเป็นอะไร ไปหาอะไรมาให้เรากินเรากำลังหิวข้าว เรว่าอย่างนี้ กำลังจะฉันทันเขาไปจันทันด้วย หาอะไรมาให้เรากินเรากำลังหิวข้าว อย่ามาถามเรื่องความเป็นความตาย

จากนั้นมาพวกนั้นรุมเข้ามานะ พวกที่ไม่ตายรุมเข้ามาบ้านน้อยนั้นนะ เต็มอยู่แถวนั้นอีกแหละ นี่ก็เป็นภาระหนักมากอยู่ รุมเข้ามาอยู่บ้านน้อย อยู่ตามร่มไม้ร่มอะไรบ้านน้อยที่เราอยู่นั้นนะ ก็เดชะนะไม่เป็นอะไรสักคนเดียว ผู้ที่เป็นวิงเข้ามา ก็หาย มันดลบันดาลอะไรนะธรรมพระพุทธเจ้า ผู้เป็นผีตาดก็เข้ามาบ้านน้อยนั้น ๒ ราย เขาไม่ให้เข้ามามันยังโดดเข้ามาได้นะ เขา

ดันไว้หมดไม่ให้เข้าพวกผีตาขนะ ใครเป็นแล้วเขาห้ามไม่ให้เข้าเป็นเด็ดขาดเลย นี่มันยังรอดเข้ามาได้ มาอยู่นั้นก็จะทำยังไง ให้อยู่นั้นจะเป็นอะไรไป ทำกระต๊อบให้เขาอยู่เสีย เขาก็ไปทำกระต๊อบเล็ก ๆ ไว้ให้ไปอยู่ในนั้น ไม้ให้ออกเที่ยวคนนี่ พวกคนเหล่านั้นล้อมอยู่แหละ คนนั้นอยู่ที่นั่น ก็เดชะนะไม่เป็นอะไรเลย สองคนนี้หายไม่ตายนะ แล้วพวกนั้นก็ไม่มีอะไร

ที่นี้ตอนจะจากเขาละชิ โอัย นำทุเรศเอาจริง ๆ นะ ถึงเวลาเราจะเข้าป่าไปทางภูสิงห์ภูวัว ไปเที่ยวป่าทางโน้นแหละ เราไปคนเดียวนี้ ไปนี้ร้องหม่อมร้องให้กันเหมือนเด็กนะ จะมีพืงที่ไหนท่านไปแล้วก็หมดที่พืงเสียแล้ว ไม่หมด เอาพุทโธไว้วะ ให้จับพุทโธไว้ นื่องค์ศาสดาอยู่ในหัวใจแล้วไม่เป็นไรไม่ต้องกลัว นี่เราไปเราก็ไปกับพุทโธ เราก็บอกอย่างนี้ นี่พวกนี้อยู่กับพุทโธนะ ให้อยู่กับพุทโธ ไม่เป็นอะไรนะ จนหายเจ็บไปถึงเดือนมิถุนายน บทเวลาเราย้อนกลับออกมาเราถามเป็นยังงทางนี้ สบายดีอยู่ไม่เป็นอะไร ตั้งแต่นั้นมาสบายหมด บ้านน้อยไม่เป็นไรสักคนเดียวนะ คนเดียวก็ไม่มีบ้านน้อย แต่มันไกลกับบ้านใหญ่ คนมารุม นี่ละอำนาจธรรมพระพุทเจ้าไม่ใช่เล่น ๆ นะ

แล้วบอกยังงได้หมดคนกลัวตาย บอกอย่าให้ส่งเสียงอีกทีก็ครึกโครม อย่าเอิกเกริกเฮฮา เวลากลางค้ำกลางคืนให้สวดมนต์ไหว้พระ แล้วพากันอยู่ด้วยความสงบ บอกอย่างนั้นปฏิบัติตามนั้นอย่างเคร่งครัดเลยนะคนกลัวตาย ปฏิบัติตามเราสั่งเพราะเราสั่งด้วยความถูกต้องนี้ ผิดเพี้ยนไปไม่ได้นะ บอกจำให้ตึนะ พอว่าอย่างนั้นก็สอนเลย

นี่พูดถึงเรื่องความกลัวตายของคน เรื่องพังทลาย บ้านใหญ่ขนาดไหนก็ตามถ้าไฟเผาเข้าไปแล้วมันแตกทลายเหมือนกัน นี่ผีตาข ผีตาขกิเลสตัณหาที่ระวังนะมันอยู่ทุกแห่งทุกหนระบาดสาตกระจายไปทั่วโลกดินแดน ถ้าเราไม่ระมัดระวังเอาธรรมเข้าไปปราบมันเป็นน้ำดับไฟแล้วยังงก็ฉิบหาย บ้านใหญ่เมืองโตขนาดไหนไม่มีความหมายแหละ มีความหมายอยู่กับธรรม ที่มีศีลมีธรรม อยู่ด้วยกันเป็นความสงบร่มเย็น ถ้าไม่มีศีลมีธรรมอยู่ด้วยกันแล้วกัดกันฉีกกันยิ่งกว่าสุนัขจะว่าไง นี่ก็ให้มีศีลมีธรรม

ระวังนะโรคระบาดอยู่ภายใน ราคะตัณหาเป็นโรคระบาดอันใหญ่โตมาก เวลาที่กำลังสาตกระจายไปทั่วบ้านทั่วเมือง ไม่ว่าลูกเล็กเด็กแดงฉิบหายไปตาม ๆ กันหมด โรคระบาดอันนี้รุนแรงมากนะให้พากันระมัดระวัง ให้มีขอบมีเขตมีเหตุมีผลบังคับเอาไว้ มันจะเป็นอะไรไป มันจะตื่นจะตีตไปไหน เอ้า ฟาดมันลงไป ไม่พามันเที่ยวมันเที่ยวได้หรือ ไม่พามันเตร็ดเตร่หรือไม่พาไปที่ไหนมันไม่ไปแหละ อยู่กับเรา กิเลสมีขนาดไหนเราไม่พาไปไม่ไป เอาธรรมยับยั้งเอาไว้ให้อยู่ในความพอเหมาะพอดี อย่าเอิกเกริกเฮฮา อย่ารื่นเริงบันเทิงจนลืมน้อมตัวฉิบหายวายปวงไปเพราะสิ่งเหล่านี้มีมากมายนะเวลานี้ ให้พากันระมัดระวัง ไปที่ไหนให้มีพุทโธ ๆ อยู่ภายในใจ มีความตายระลึกไว้ภายในใจ คนเรามีความรู้ตัวอยู่เรื่อย ๆ ไม่ลืมตัวง่าย ๆ มีพุทโธก็ไม่ลืมตัว มีระลึกความตายใส่ตัวเองก็ไม่ลืมตัว ให้มีความรู้สึกตัวรู้จักบุญรู้จักบาป ถ้าไม่

มีอันนี้ไปใหญ่ นะ ก็เลสมันลากไปหมดนั่นแหละ พากันจำเอานะ
วันนี้พูดเท่านั้นละ เหนื่อย